

1

СХІД

Незнайомиць виринув із моря, наче водяний дух, босоногий та пошрамований тривалими мандрями. Немов п'яний, клигав він крізь серпанок туману, що, неначе павутиння, обплів Сейкі.

Як оповідають давні сказання, водяні духи приречені на німоту. Їхні язики всохли, так само як і шкіра, й лише водорості вкривають їхні кістки. Ці духи чигають на необережних людців на мілізні, щоб затягти їх у серце Безодні.

Тані ще змалечку не боялася цих жахачок. І зараз, виставивши поперед себе кинджал, вигин якого скидався на посмішку, вона не зводила очей із постаті незнайомця в тумані.

Однак коли той озвався — здригнулася.

Хмари розійшлися, звільнивши шлях для місячного сяйва, якого стало на те, аби роздивитися заброду. І щоб він побачив Тані.

Це був не дух, а чужинець. Вона його вгледіла, тож було вже запізно.

Попечений сонцем, із волоссям, неначе солома, і з бородою, з якої скрапувала вода. Певно, пачкарі* викинули його у воду й звеліли діставатися до берега вплавав. Було зрозуміло, що чужак не знає мови Тані, але вона розуміла достатньо, аби збагнути, що той просить про допомогу. І що хоче побачити правителя Сейкі.

У серці Тані гуркотів грім. Вона не наважилася заговорити, адже знання мови чужинця виказало б її і пов'язало б їх невидимими путами. Виявилось б, що не лише вона стала свідкинею його злочину, а й він упіймав її на гарячому.

* Контрабандисти.

Зараз Тані мала усамітнюватися. Ховатися в стінах Південного дому, очищуючись перед найважливішим днем у своєму житті. А тепер була заплямована, та так, що не відмити. І все через те, що перед Обиральним днем їй, бачте, закортіло ще раз пірнути в море. Ширилися чутки, що великий Квірікі прихильний до тих, кому стає відваги порушити правила й шукати зустрічі із хвилями під час усамітнення. Натомість він відрядив їй назустріч цього неборака.

Усе життя їй надто щастило.

Що ж, схоже, час сплачувати борги.

Тані пригрозила чужинцеві кинджалом. Уздрівши небезпечну зброю, той затремтів усім тілом.

У її голові завирували думки, і кожна нова була жахливіша за попередню. Якщо Тані передасть цього зайду владі, всі дізнаються, що вона порушила правила.

Тоді Обиральний день можуть скасувати. Вельмидостойний намісник мису Гайсан — провінції Сейкі — нізащо не дозволить богам ступити на землю, яка може бути опоганена червоною моровицею. Минуть тижні, перш ніж місто визнають безпечним, і до того часу прибуття чужинця визнають лихим знаменням, тож обиратимуть вершників уже з-поміж нового покоління учнів. І вона втратить усе.

Отже, повідомити про прибульця Тані не могла, однак просто лишити його тут — поготів. Якщо заброда таки заражений червоною моровицею, зоставити його на волі — значить поставити під загрозу весь острів.

Лишалось тільки одне.

***

Тані обгорнула лице чужинця ганчіркою, аби він не дихав хворістю. Її руки при тому тремтіли. Відтак повела його із аспідних пісків пляжу до міста, тримаючись якомога ближче та притискаючи до його спини лезо кинджала.

Порт мису Гайсан ніколи не спав. Тані провела чужоземця через нічні ринки, повз святилища, вистругані із корчів, під гірляндами білих і блакитних ліхтариків, які розвісили з нагоди Обирального дня. Її бранець мовчки роздивлявся все це. І хоч темрява приховувала його вид, але Тані все одно про всяк випадок змусила чужинця схилити голову, опустивши кинджал плазом на його потилицю. І намагалася тримати чоловіка подальше від чужих очей.

Метикувала, що з ним робити.

На півночі до мису тулився штучний острівець, що звався Орісіма. Він був своєрідною цікавинкою для місцевих жителів. Острів створили як торговельний осередок, де жили декілька купців та учених із Вільного

Ментендону. Окрім озерців, які жили на іншому боці мису, лише ментендонцям було дозволено продовжувати торговельні відносини із Сейкі після того, як острів відгородився від усього світу.

Орісіма. Саме туди вона вела нічного заброду.

Освітлений смолоскипами міст, що вів до торговельного осередку, охороняли озброєні вартові. Небагато сейкінців мали дозвіл відвідувати Орісіму, і Тані не належала до їхнього кола. Єдиним іншим шляхом за огорожу були причальні ворота, які відчиняли раз на рік, щоб вивантажити товари з ментендонських кораблів.

Тані повела чужинця вниз, до каналу. Вона не могла самотужки доправити його на Орісіму, але знала дівчину, яка могла це зробити. Остання точно відала, де саме на острівці хлопця можна було сховати.

***

Ніклеїз Руз уже давно не приймав гостей.

Він саме націдив собі трохи винця — декілька крапель із власних мізерних запасів, — коли в його двері постукали. Вино було одним із небагатьох доступних Ніклеїзу задовольень, тож він саме насолоджувався його ароматом, передчуваючи перший ковток.

Однак непроханий гість змусив його перерватися. Як завжди. Зітхнувши, чоловігя відірвався від крісла, закрихтівши через раптову пульсацію в щиколотці, — подагра знову повернулася, трясця їй.

У двері знову постукали.

— Та йду вже, — пробурмотів Ніклеїз.

Він шукав свій ціпок, прислухаючись до дріботіння крапель дощу по даху. «Сливовий дощ», — казали зазвичай сейкінці в цю пору року, коли повітря було, неначе хмари, щільне й вогке, як і фрукти, що достигали на деревах. Лаючись собі під носа, Ніклеїз дошкунтильгав циночками до дверей і ледь прочинив їх.

Надворі в сутінках стояла жінка. Вдягнута в мантію з візерунком із соляними квітами, вона мала довге темне волосся, що сягало пояса, і була мокра мов хлющ. Під дощем так не змокнеш.

— Добрий вечір, велемудрий докторе Рузе, — озвалася жінка.

Ніклеїз звів брову.

— О цій годині я аніскілечки не радий гостям. Утім, як і в будь-який інший час, — він мав би вклонитися, але чоловікові було байдуже, що подумає про його манери незнайомка. — Звідки ви знаєте моє ім'я?

— Мені його повідомили, — лаконічно відповіла жінка й провадила далі: — Я привела одного з ваших земляків. Він переночує і трохи погостює у вас, а завтра під вечір я його заберу.

— Один із моїх земляків?..

Непрохана гостя ледь повернула голову, і від найближчого дерева відділилася тінь.

— Пачкарі доправили його в Сейкі, — мовила жінка. — Завтра я відвезу його до вельмидостойного намісника.

Коли прибулець вийшов на світло, що струмувало з будинку, Ніклеїз похолов.

На порозі стояв світловолосий і так само, як і жінка, мокрий чоловік, якого він ніколи не бачив на Орісімі.

У торговельному осередку жили двадцяттеро осіб. Ніклеїз знав кожного з них в обличчя та на ймення. А ментендонські кораблі з новими людьми мали приплисти лише наприкінці сезону.

Цим двом якось удалося пробратися сюди непоміченими.

— Ні, — Ніклеїз суворо зиркнув на незнайомку. — Чорт забирай, жінко, ти намагаєшся вплутати мене у брудні оборудки пачкарів? — він уже мав намір зачинити двері. — Я не можу прихистити порушника. Якщо хтось дізнається...

— Лише на одну ніч.

— Байдуже, хоч ніч, хоч година, — наші голови все одно можуть полетіти з плечей. На все добре.

Устромивши лікоть у шпарину, жінка завадила Ніклеїзу хряснути дверима.

— Якщо ви це зробите, — прошепотіла вона так близько, що чоловік відчув її подих, — отримаєте у винагороду срібло. Стільки, скільки зможете забрати.

Ніклеїз Руз завагався.

Срібло — то велика спокуса. Напідпитку він надто часто грав у карти з вартовими, тож заборгував їм більше, ніж міг заробити за все своє життя. Досі Ніклеїзові вдавалося годувати їх обіцянками поцупити коштовності із наступного ментендонського корабля, але чоловік добре знав, що коли те судно прийде, на його борту не буде жодної бісової коштовності.

Гравець, який жив у душі Ніклеїза, підбурював його погодитися, жадаючи пригод. Перш ніж старше, мудріше «я» встигло втрутитися, жінка відступила від його дверей.

— Я повернуся завтра після заходу сонця, — промовила вона на останок. — Пильуйте, щоб його не побачили.

— Зачекай! — розлючено прошипів їй услід Ніклеїз. — Що ти за одна?

Проте незнайомка вже розтанула в темряві. Кинувши ще один погляд на вулицю та розчаровано загарчавши, Ніклеїз затягнув переляканого прибульця до свого будинку.